

בואו נדבר על...
פניה של הארץ

אז
"הפרחנו את השממה",
בנינו, סללנו,
"בשנו ביצות..."

ועכשיו
האם חשוב שתישאר לנו קצת
"שממה" בארץ?
במצבים בהם יש התנגשות
בין שימור לפיתוח בישראל -
כיצד צריך לנהוג?
האם ישראל שונה משאר
ארצות העולם?

ד"ר

"ועכשיו הגיע תורו של וידוי נורא. אני מתנגד
לשמירת הטבע. עצם האידיאל של "שמירה"
אינו מקובל עליי כמעט בשום תחום מתחומי
החיים. לא באנו לעולם כדי לשמור או לשמר
איזה דבר : מצוות, מעשי אבות, טבע או מורשת
תרבות.... אין אנו קיימים אך ורק כדי לשמר:
מסורת אבות או פלאי טבע, זיכרונות ילדות או
חפצי קודש. פן יהיו חיינו לחיי פולחן.
העולם אינו מוזיאון. גם הטבע אינו מוזיאון.
גם התרבות אינה מוזיאון, מותר לגעת!
מותר להזיז, לקרב, להרחיק, לשנות ולהטביע
את חותמנו אנו. גע באבן, גע בחי, גע בזולת...
ארץ ישראל אינה המוזיאון של אלוהים. שום
מקום אינו המוזיאון של אלוהים. שום זולת או
חפץ, חי או דומם, אינו חפץ של פולחן.
מותר לגעת ומותר לשנות, כל עוד אתה עצמך
מוכן להינע ולהשתנות."

עמוס עוז - נגד שמירת הטבע,
מתוך "אהבת הארץ"

בואו נדבר על... ציונות

אז
ציונות היתה געגועים לארץ
ישראל, נאומים בקונגרס,
דקן ארוך וכובע צילינדר...
ואז הגיע הישראלי עם
כובע טמבל וסנדלים
ומכנסיים קצרים.

ועכשיו
האם תם זמנה של
הציונות?
ואם היא קיימת -
מהי ציונות בעיניכם
היום?

"הציונות לפי דעתי נגמרה. אין בה
צורך. כולם כבר בציון וציון פתוחה.
אף אחד לא מפריע ליהודים שרוצים
לבוא הנה להגיע, ואלה שהיו
מוכרחים לבוא כבר כאן. יש מולדת,
אבל היא השתנתה. פעם מולדת
היתה עניין של קשר לאדמה ולנוף.
היום רוב בני האדם גרים בעיר, לכן
אצלם מולדת זה הרחוב, הכתים של
השכונה, התאטרון. ובהרבה מקומות
בעולם יש יותר טובים".

ס. יזהר, 2001

בואו נדבר על...
מי נגד מי?

אז

התווכחו הגנה, אצ"ל ולח"י,
מפא"ניקים וחירותניקים,
קיבוצניקים ועירוניים,
מזרחיים ואשכנזים...

"הסדר הישראלי החדש, דורש מאתנו היום לעבור מהתפיסה המקובלת של רוב ומיעוט, לתפיסה חדשה של שותפות, בין המגזרים השונים בחברה הישראלית. בירור מהותה של השותפות הזאת, היא משימה של החברה הישראלית כולה... היסוד הרביעי, רבותי, והמאתגר מכולם, הוא יצירת הישראליות המשותפת. למרות האתגרים שמעמיד בפנינו הסדר הישראלי החדש, עלינו לדעת: הפסיפס הישראלי המתהווה אינו גזרה- אלא הזדמנות אדירה. הוא טומן בחובו עושר תרבותי, השראה, אנושיות ורגישות. אסור שהסדר הישראלי החדש ידחוף אותנו להיבדלות והיפרדות. אסור לנו לוותר על תפיסה של ישראליות. אלא, עלינו לפתוח את שעריה, ולהרחיב את שפתה."

מתוך גאום השבטים,
נשיא המדינה ראובן ריבלין, 2015

ועכשיו

האם אנחנו יכולים
וצריכים להפסיק
להתווכח?

**בואו נדבר על...
עדיין צריך "להשקות"?**

"דמות האדם בישראל פירושה
קודם-כל - דמות הנוער בישראל,
יכלתו היוצרת, יוזמתו החלוצית,
נאמנותו לשליחות שהטילה
עליו ההיסטוריה בדורנו. נוער
קארייריסטי, שעניו לבצע, לחיים
ריקים, לרווחים קלים, לקיום
פאראזיטי - נוער כזה יהווה הנשק
הסודי של אויבנו, בו יכריעו בנקל
את עם ישראל."

דוד בן גוריון, "קריירה או שליחות",
מתוך "חזון ודרך", 1954

אז

השקיננו וטיפחנו בחייוך
את המדינה הצעירה,
שתנבוט ותגדל ותתחזק,
העמדנו אותה במרכז

ועכשיו

אנחנו עדיין בונים אותה?
עדיין מחייכים כשאנחנו
נותנים למדינה מעצמנו?
מה עדיין צריך טיפוח וחידוק
במדינה כיום?
האם זו השליחות שלנו?

דין

בואו נדבר על...
ישראל והעולם

אז
מדינת ישראל היתה אור
לגויים, מדינת מופת,
משאת נפש, מפלט מהגולה
החשוכה.

ועכשיו
מה הייתם אומרים
למישהו שרוצה
לעזוב את הארץ?

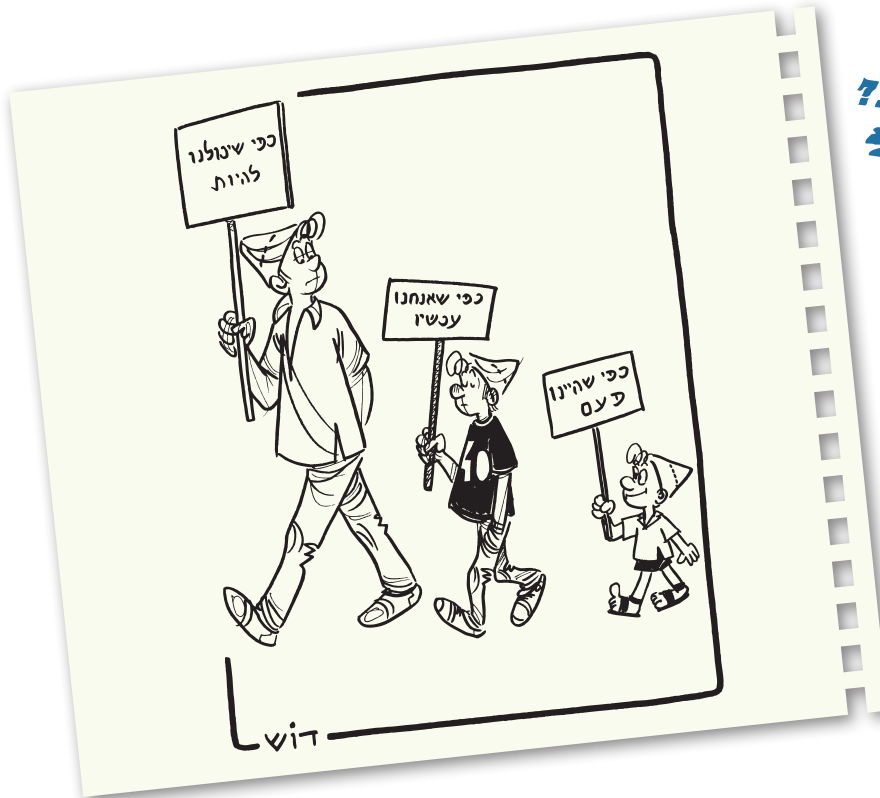
המסע לארץ ישראל

הירח משגיח מעל,
על נבי שן האוכל הדל
המדבר מתחת, אין סופו לפנים,
ואמי מבטיחה לאחי הקטנים.
עוד מעט, עוד קצת, להרים רגליים
מאמץ אחרון, לפני ירושלים.
אור ירח החזק מעמד,
שן האוכל שלנו אבד
המדבר לא נגמר, יללות של תנים,
ואימי מרגיעה את אחי הקטנים.
עוד מעט, עוד קצת, בקרוב נגאל
לא נפסיק ללכת, לארץ ישראל.
ובלילה תקפו שודדים,
בסכין גם בחרב חדה
במדבר דם אימי, הירח עדי,
ואני מבטיחה לאחי הקטנים.
עוד מעט, עוד קצת, יתגשם החלום
עוד מעט נגיע, לארץ ישראל.
בירח דמותה של אימי,
מביטה בי, אמא אל תיעלמי
לו היתה ליציד, היא היתה יכולה,
לשכנע אותם שאני יהודי.
עוד מעט, עוד קצת, בקרוב נגאל
לא נפסיק ללכת, לארץ ישראל.
עוד מעט, עוד קצת, להרים עיניים
מאמץ אחרון, לפני ירושלים.

חיים אידיסיס

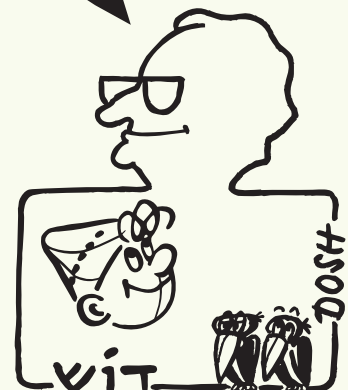
סיכום

**בואו נדבר על...
איך אנחנו רוצים להיות?**

סיכום

דוש: "רבים שאלו אותי שאלה נוקבת: האם הוא גדל ומתבגר עם השנים? תשובתי היתה - כן ולא. בתקופה הראשונית היה ישראל הקטן ילדון תמים, בעל עיניים תוהות. במרוצת הזמן היה לנער בצורתו הפיסית ובהתנהגותו והחיוך על פניו נעשה ספקני. בשלב זה עצרתי את התבגרותו. השתכנעתי כי תכונות גיל ההתבגרות משקפות היטב את אופי המדינה... חוסר בטחון עצמי, תחושת עצמה וחולשה בעת זבעונה אחת, יסורי זהות - קוי האופי האלה ממשיכים להיות סימן ההיכר שלנו..."

שרוליק: "אין לי גוף, כזה שעשוי מבשר ודם. אני קיים בשני ממדים בלבד. לפי המינוח העכשווי - במציאות מדומה. נולדתי מדף נייר, טיפות דיו ואיזה מרכיב רוחני חמקמק שנקרא רעיון. הרבה הרבה רעיונות. בקיצור - אני סמל. דמותי, אישיותי ותפקודי מסמלים את מדינת היהודים ואת העם היושב בתוכה..."

אז היה לי כובע טמבל, חולצת עבודה, מכנסיים קצרים, בלורית וסנדלים.

וכעתיד?

איך אני צריך להיראות מעכשיו ואילך, כדי לייצג באמת את הישראליות, את המדינה ואת מה שהיינו רוצים שהיא תהיה?